

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer femten

Det andet ve – del to

Jeff Pippenger
2026-06-11

Søster White påpeger flere gange, at det sted i Esajas, som Jesus læste i synagogen i Nazaret, ikke alene kundgjorde Hans gerning, men også var et forbillede på vor gerning. Den fuldkomne opfyldelse af denne salvede gerning fuldbyrdes af dem, som udgør de hundrede og fireogfyrre tusinds banner.

Den Herre Guds Ånd er over mig; thi Herren har salvet mig til at bringe godt budskab til de sagtmødige; han har udsendt mig for at forbinde de sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for de fangne og åbning af fængslet for dem, der er bundne; for at udråbe Herrens velbehagelige år og vor Guds hævn dag; for at trøste alle sørgende; for at give dem, der sørger i Zion, hovedsmykke i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, lovsangens klædning i stedet for modløshedens ånd; for at de må kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, for at han må herliggøres. Og de skal opbygge de gamle ruiner, de skal genrejse de tidligere ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, mange slægters ødelæggelser. Og fremmede skal stå og vogte jeres småkvæg, og den fremmedes sønner skal være jeres plovmand og jeres vingårdsmænd. Men I skal kaldes Herrens præster; man skal kalde jer vor Guds tjenere; I skal æde hedningernes rigdomme, og af deres herlighed skal I rose jer. For jeres skam skal I få dobbelt, og for forvirring skal de glæde sig over deres lod; derfor skal de eje det dobbelte i deres land; evig glæde skal være dem til del. Esajas 61:1–7.

I den foregående artikel begyndte vi at identificere den „time, måned, dag og år“, som udgjorde tidsprofetien på tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Tiden er ikke mere, så de fire tidsudtryk må anvendes symbolsk i de sidste dage, når de profetiske kendetegn ved det første og det andet ve gentages i det tredje ve. „Året“ er „Herrens velbehagelige år“, og det er også „vor Guds hævn dag“.

„Dagen“ er „ulykkens dag“, en dag med gengældelse og hævn, sådan som den er fremstillet af Moses.

Hævnen hører mig til, og gengældelsen; deres fod skal glide, når tiden er inde; thi deres ulykkes dag er nær, og det, som skal komme over dem, haster. 5 Mosebog 32,35.

I Esajas er det „nådens år“ og „hævnens dag“, og hævnens dag er Moses' „ulykkens dag“, hvor Laodikeas fod glider, idet de modtager gengældelse og hævn. Timen for det store jordskælv, ulykkens dag, nådens år og den første måned falder alle sammen med søndagsloven. Ordet „måned“ i Joel er et tilføjet ord, men det tilføjede ord er korrekt. Oversætterne tilføjede ordet „måned“ i overensstemmelse med sandheden om, at den sildige regn kom i den første måned.

Så fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; thi han giver jer det tidlige regn i rette mål, og han lader regn falde ned over jer, både det tidlige regn og det sene regn, i den første måned. Joel 2:23.

Ordet »måned« er en fortolkning, ikke en del af den oprindelige inspirerede tekst. Hebraisk siger ganske enkelt, at regnene skal komme »i den første« eller »som i begyndelsen« — hvilket betyder, at Gud vil genoprette regnene i deres rette tid, ligesom i fordums tider. Søster White sætter gentagne gange millerbevægelsen fra 1840 til 1844 i forbindelse med Pinsen for at beskrive den sene regn i de sidste dage. Den sene regn kommer »som i begyndelsen«, hvilket var Pinsen, som Søster White gentagne gange sætter i forbindelse med søndagsloven.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev bragt til enhver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet vidnet i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgås af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.

„Værket vil være lignende det på Pinsedagen. Ligesom den „tidlige regn“ blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at fremkalde den dyrebare sæds fremspiring, således vil den „sildige regn“ blive givet ved dets afslutning til høstens modning. „Da skal vi kende, ja, stræbe efter at kende Herren; Hans fremgang er vis som morgenrøden, og Han skal komme til os som regnen, som den sildige og den tidlige regn over jorden.“ Hoseas 6:3. „Fryd jer da, I Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; thi Han giver jer den tidlige regn i ret mål, og lader regn falde ned til jer, både tidlig regn og sildig regn.“ Joel 2:23. „Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at Jeg vil udgyde af Min Ånd over alt kød.“ „Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst.“ Apostlenes Gerninger 2:17, 21.

”Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbaring af Guds kraft end den, der kendetegnede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den første regn ved evangeliets begyndelse, skal igen opfyldes i den sildige regn ved dets afslutning. Her er ”vederkvælgelsens tider”, som apostlen Peter så frem til, da han sagde: ”Omvend eder derfor og vender om, for at eders synder må blive udslettet, når vederkvælgelsens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus.” ApG 3,19.20.” Mod en verden i brand, 611.

Pinsedagen var „åbningen“ eller „begyndelsen“ på evangeliets værk, og den sene regn ved „afslutningen“ er „enden“. Den første repræsenterer den sidste. Den første måned identificerer Helligåndens udgydelse ved søndagsloven.

“Ingen af os vil nogen sinde modtage Guds segl, så længe vor karakter har blot én plet eller én skamplet på sig. Det er overladt til os at afhjælpe manglerne i vor karakter, at rense sjælens tempel for enhver besmittelse. Da vil den sildige regn falde på os, ligesom den tidlige regn faldt på disciplene på pinsefestens dag. ...”

»Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesarbejde? De, som forener sig med verden, modtager den verdslige støbeform og forbereder sig til dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved at adlyde sandheden, de modtager den himmelske støbeform og forbereder sig til Guds segl i deres pander. Når dekretet udgår, og mærket påtrykkes, vil deres karakter forblive ren og uplettet i evighed.« Testimonies, bind 5, 214, 216.

Den første „måned“ er søndagsloven, den store jordrystelses „time“ er søndagsloven, ulykkens, gengældelsens og hævnens „dag“ er søndagsloven, og det velbehagelige „år“ er søndagsloven. Profetiens hundrede og halvtreds år om det første ve afsluttes ved søndagsloven, hvor de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage begynder.

Og han sagde til den sjette engel, som havde basunen: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Og de fire engle blev løst, de som var beredt til en time og en dag og en måned og et år, for at dræbe den tredje del af menneskene. Åbenbaringen 9,14-15.

De „fire engle“, som var „bundet ved den store flod Eufrat“, bliver „løst“ ved søndagslovens time. De er profetisk blevet „forberedt“ til timen, dagen, måneden og året i det andet ve over at dræbe den tredje del af menneskene. De Forenede Stater bliver dræbt som det sjette rige i Bibelens profeti ved søndagsloven, og De Forenede Stater er en tredjedel af den trefoldige union, som bliver oprettet ved søndagsloven. Det andet ve gentages i det tredje ve, ligesom den anden engel gentages i den tredje engel.

Disse fire vinde blev sluppet løs ved 9/11 og markerede begyndelsen på beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusinde, og umiddelbart derefter blev de holdt tilbage. Når de, som er fremstillet i Esajas enogtres, og som sørger, bliver trøstet, bliver de trøstet med Trøsterens fulde udgydelse ved søndagsloven, som også er den store jordrystelses „time“. De, som sørger i nådeåret, er netop de samme, som sørger i Ezekiel ni, og som modtager Guds segl. Jesus begyndte sin tjeneste ved at citere Esajas enogtres, og Søster White sammenstiller Hans kundgørelse med vort arbejde.

„Kristus bekendtgjorde sin mission for verden, da han i synagogen i Nazaret læste af Esajas' profeti: 'Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde evangeliet for de fattige; han har udsendt mig for at læge dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frihed for de fangne og de blindes syn, for at sætte de undertrykte i frihed, for at forkynde Herrens velbehagelige år.' Hvilket værk lå ikke foran ham!—At forkynde Herrens velbehagelige år. Denne periode omfatter tidsalder efter tidsalder, strækker sig fra århundrede til århundrede, så længe nådetiden varer. Gud venter på at høre bønnen og banken; han våger for at se menneskeheden nærme sig ham, han, som alene kan hjælpe os. Han længes efter at tilgive deres synder, at modtage dem som sine egne. Han vil modtage enhver sønderknust sjæl, som kommer til ham; for det var for at udføre dette værk, at Gud salvede sin enbårne Søn.

„Men hvorfor fuldendte Kristus ikke udsagnet, som er nedskrevet hos Esajas? Hvorfor udelod han sætningen: ,og vor Guds hævn dag'? Den sidste del af denne sætning var lige så fuldt ud sandhed som den første del; og Kristus fornægtede ikke sandheden ved sin tavshed, ved at tilbageholde en del af sine egne ord, givet til sin udvalgte profet. Men denne sidste sætning var

netop den, som hans tilhørere fandt behag i at dvæle ved, og som de var tilbøjelige til at føre ud i praksis, idet de fældede dom over alle, som ikke tilhørte deres religiøse tro. I stedet for at give folket ord om sandhed og retfærdighed og tilgivelse havde de lært dem, at Gud hadede hele den hedenske verden. Guds faderlige karakter var blevet misrepræsenteret og begravet under menneskelige traditioner. Signs of the Times, 14. januar 1897.

Guds folks mission i denne tid er skitseret i inspirationens ord, som beskriver Messias' gerning: »Den Herre Herrens Ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig til at bringe et glædeligt budskab til de sagtmødige; han har sendt mig for at læge dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frihed for de fangne og fængslets åbning for dem, der er bundet; for at udråbe Herrens velbehagelige år og vor Guds hævn dag; for at trøste alle sørgende, for at give dem, der sørger i Zion, hovedsmykke i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, lovprisningens klædning i stedet for en modløs ånd; for at de må kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, så han må blive herliggjort.«

“Og de skal genopbygge de gamle ruiner, de skal genrejse de tidligere ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, de ødelæggelser, som mange slægtled har lidt under.” Lake Union Herald, 11. november 1908.

Før vi går videre ind i gentagelsen af det andet ve i det tredje ve, bør vi minde os selv om, at budskabet skal forstås ved at bringe »linje på linje«. Dette viser, at enhver »time«, »dag«, »måned« og »år« i det inspirerede Ord, som passer til søndagslovens sammenhæng, også skal anvendes på Islams forberedelse til at slå mod søndagsloven.

Som et eksempel: ordet „time“ findes kun i én bog i Det Gamle Testamente, og den bog er Daniels Bog. I Daniel nævnes „time“ fem gange.

Og enhver, som ikke falder ned og tilbeder, skal i samme stund kastes midt ind i en brændende ildovn. ... Dersom I nu er rede til, når I hører lyden af horn, fløjte, harpe, sækkepipe, psalter og dulcimer og al slags musik, at falde ned og tilbede det billede, som jeg har ladet gøre, vel; men dersom I ikke tilbeder, skal I i samme stund kastes midt ind i en brændende ildovn; og hvem er den Gud, som skal udfri jer af mine hænder? Daniel 3:6, 15.

Søster White anvender gentagne gange Daniel 3, og dermed også »i samme stund«, på søndagsloven. I Daniel kapitel 4 er Daniel forfærdet i »én time«, mens han kæmper med at forklare Nebukadnezar den kommende dom.

Da blev Daniel, hvis navn var Belteshazzar, forfærdet en stund, og hans tanker foruroligede ham. Kongen talte og sagde: Belteshazzar, lad ikke drømmen eller tydningen deraf forfærde dig. Belteshazzar svarede og sagde: Min herre, gid drømmen måtte gælde dem, der hader dig, og tydningen deraf dine fjender. Daniel 4:19.

Daniel er forfærdet i „én time“, idet han søger at forstå, hvordan han skal underrette Nebukadnezar om den kommende dom over ham. Daniel repræsenterer den første engels budbringer, som forkynder, at dommens „time“ er kommet. Hans forudsigelse gives til Nebukadnezar, og et år senere fuldbyrdes dommen over Babylon på Nebukadnezar.

I samme stund blev dette fuldbyrdet på Nebukadnezar; og han blev drevet bort fra mennesker og åd græs som okser, og hans legeme blev vædet af himlens dug, indtil hans hår var vokset som ørnefjer, og hans negle som fuglekløer. Daniel 4:33.

Daniel forudsiger den snart kommende søndagslov, og når den kommer, er den dommens "time" over Babylon. Begge "timer" identificerer søndagsloven, som er den store jordrystelses time. Nebukadnesar er alfaen, og Belsazzar er omegaen i fortællingen om Babylon, og Belsazzar bliver dræbt netop den nat, da håndskriften kom til syne på væggen.

I samme stund kom fingre af en menneskehånd frem og skrev på kalken på væggen i kongens palads, lige over for lysestagen; og kongen så den del af hånden, som skrev. Daniel 5,5.

I den „samme time“, da skriften kom til syne på væggen, identificeres det tidspunkt, hvor den skrevne søndagslov ødelægger „væggen“ af adskillelse mellem kirke og stat ved søndagsloven, og da endte Babylon, ligesom De Forenede Stater ender som det sjette rige i Bibelens profeti. Som det sjette rige er De Forenede Stater den magt, som hersker i halvfjerds symbolske år i Esajas treogtyve, når Tyrus' skøge glemmes. Det rige eller den konge, som Esajas henviser til, er de halvfjerds år, og det rige, som herskede i halvfjerds år i Bibelens profeti, var Babylon. Belsazzars Babylons fald er et forbillede på De Forenede Staters fald ved søndagsloven, hvor håndskriften på væggen svarer til talen som en drage i Åbenbaringen tretten.

I Åbenbaringen atten begynder dommen over Babylon ved søndagsloven i vers fire, når den anden røst tilkendegiver, at hendes dom kommer på én time og også på én dag.

Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal modtage af hendes plager. Thi hendes synder er nået op til himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Gengæld hende, ligesom hun gengældte jer, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har skænket i. Så meget som hun har herliggjort sig selv og levet i vellyst, så megen pine og sorg skal I give hende; thi hun siger i sit hjerte: Jeg sidder som dronning og er ikke enke, og sorg skal jeg aldrig se. Derfor skal hendes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal fuldstændig opbrændes med ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende. Og jordens konger, som har drevet hor med hende og levet i vellyst med hende, skal græde over hende og jamre over hende, når de ser røgen af hendes brand, idet de står langt borte af frygt for hendes pine og siger: Ve, ve, du store stad Babylon, du stærke stad! thi på én time er din dom kommet. Johannes' Åbenbaring 18:4–10.

Det er tydeligt, at den fremadskridende dom over Babylon begynder ved søndagsloven i vers fire, når Guds anden hjord kaldes ud af Babylon. Johannes angiver tidspunktet for hendes dom både som en „dag“ og en „time“, hvilket bekræfter, at tidssymbolerne skal forstås symbolsk.

Påskan skulle holdes i den første måned, og påskan svarer til korset, som igen svarer til søndagsloven.

Og Herren talte til Moses og Aron i Egyptens land og sagde: Denne måned skal være begyndelsen på månederne for jer; den skal være den første måned i året for jer. Tal til hele

Israels menighed og sig: På den tiende dag i denne måned skal hver mand tage sig et lam efter deres fædrenshuses ordning, ét lam for hver husstand. Men hvis husstanden er for lille til et lam, da skal han og hans nærmeste nabo tage et efter antallet af sjælene; hver mand skal efter, hvor meget han kan spise, regnes med til lammet. Jeres lam skal være uden fejl, et handyr på et år; I skal tage det fra fårene eller fra gederne. Og I skal opbevare det indtil den fjortende dag i den samme måned; da skal hele Israels menigheds forsamling slagte det ved aftenstid. 2 Mosebog 12:1–6.

Påskan var begyndelsen på pinsetiden og er derfor et forbillede på pinse, som igen svarer til søndagsloven. Tabernaklet blev rejst på den første dag i den første måned og er således et forbillede på oprejsningen af den triumferende menighed som et banner ved søndagsloven. „Timen“, „dagen“, „måned“ og „året“ i det andet ve identificerer søndagsloven, og linje på linje svarer hver af disse tidsangivelser til søndagsloven, når sammenhængen stemmer overens. Ved søndagsloven begynder den anden periode med pavelig forfølgelse, den første var de 1.260 år, som førte til, at martyrerne fra den periode råbte til Herren i det femte segl med spørgsmålet: „Hvor længe?“ indtil den pavelige magt ville blive dømt. I det andet pavelige blodbad har Jesus underrettet sit folk om, at de ikke behøver at bekymre sig om, hvad de skal sige, når de bliver forfulgt.

Men når de fører jer bort og overgiver jer, så bekymr jer ikke på forhånd om, hvad I skal tale, og forbered det heller ikke på forhånd; men tal det, som bliver givet jer i den time; for det er ikke jer, der taler, men Helligånden. Mark 13,11.

I det første ve blev menneskene pint i et hundrede og halvtreds år. Disse år begyndte den 27. juli 1299 og endte den 27. juli 1449, da de fire engle løslod de fire vinde, som var blevet beredt til timen, dagen, måneden og året for at ihjelslå en tredjedel af menneskene. Tidsrummet med pine repræsenterer perioden for opstillingen af dyrets billede i De Forenede Stater. Denne periode er de femten dage, som er fremstillet i Tredje Mosebog treogtyve fra basunernes højtid til pinse. Perioden for dannelsen af dyrets billede strækker sig fra 11. september og indtil søndagsloven, men perioden for forkyndelsen af midnatsråbets budskab er en fraktal af dannelsen af dyrets billede fra 11. september og indtil søndagsloven.

Beseglingens begyndelse og afslutning er også alfa og omega for dannelsen af dyrets billede. Den ene klasse danner en karakter til Guds segl; den anden danner et billede af dyret. Denne periode i De Forenede Stater stemmer overens med den samme periode i verden, som begynder ved søndagsloven. „Måned“ er et symbol på den pine, der tvinger til opstillingen af billedet, så måneden ved søndagsloven, som fremstillet i vers femten i Åbenbaringen ni, også repræsenterer den islamiske pine under opstillingen af dyrets billede i verden.

Der er andre profetiske anvendelser af, hvordan profetien om det andet ve og dens time, dag, måned og år repræsenterer søndagsloven og Islams løsladelse til at ramme De Forenede Stater, men vi må gå videre til andre punkter.

I den seneste periode, gennem de sidste omtrent seks måneder, har jeg understreget, at Islam med de tre veer profetisk er forbundet med de tre engle. Fra Jakobs endetidsforudsigelse om, at Juda

skulle være „vinstokken“, som er knyttet til „æslet“, til Kristi løsladelse af æslet forud for sin triumferende indtog og andre linjer repræsenterer Islam med den første og anden ve den profetiske forkyndelse, som bemyndigede den første og anden engels budskaber, og Islam med den tredje ve repræsenterer den profetiske forkyndelse i den tredje engels budskab.

For nylig blev der henvist til et kapitel fra en bog skrevet af A. T. Jones, og det identificerer den samme kendsgerning, men ud fra en anden tilgang. Jones anvender grammatikken og strukturen i Johannes' Åbenbaring til at påvise, hvorledes det er umuligt at adskille de sidste tre ve-basuner fra de tre engles budskaber. Han understreger, at den første engel ikke kan adskilles fra den anden, og at den tredje ikke kan adskilles fra de to foregående. Jones' fokus er på de tre engle, og mens han fremfører sin argumentation for de tre engles uadskillelige forhold til hinanden, beviser han ved den selvsamme logik, at heller ikke basunerne i Johannes' Åbenbaring ni kan adskilles fra de tre engle i Johannes' Åbenbaring fjorten. Vi vil afslutte denne artikel med Jones' kapitel.

KAPITEL XI. DEN TREDJE ENGELS BUDSKAB

“SVARET på dette vigtige spørgsmål for vor tid: »Hvad skal vi gøre?« kan gives med sikkerhed på grundlag af de syv basuner og de store nationers stilling i dag; for svaret gives af Guds ord på netop dette grundlag.

“Vi har set, at de tre Veer er uadskilleligt forbundet med de sidste tre af de Syv Basuner. Midt iblandt de Syv Basuner—efter afslutningen af den Fjerde Basun og før begyndelsen af den Femte Basun—står der skrevet: ‘Og jeg så, og hørte en engel flyve midt igennem himmelen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over jordens beboere på grund af de øvrige røster fra de tre engles basun, som endnu skal lyde.’ Åbenbaringen 8:13.”

At de tre veer er uløseligt forbundet med de sidste tre af de syv basuner, én med hver, sættes hævet over al tvivl ved den kendsgerning, at når den femte engels basunlyd er afsluttet, står der skrevet: »Det ene ve er forbi; og se, der kommer endnu to veer herefter.« Åbenbaringen 9:12. Og når den sjette basun er endt, står der skrevet: »Det andet ve er forbi; og se, det tredje ve kommer snart. Og den syvende engel blæste i basunen.« Åbenbaringen 11:15.

“Nu, uløseligt forbundet med denne engel, som forkynder de tre veers komme, og som uløseligt er forbundet med de sidste tre af de syv basuner, er den ‘tredje engel’ i Åbenbaringen 14.

For at dette også kan ses som fuldstændig sikkert hævet over al tvivl, lad os begynde med den tredje engels budskab i Åbenbaringen 14 og følge dets direkte forbindelser bagud til deres begyndelse.

De første ord i beretningen om »den tredje engel« er: »Og den tredje engel fulgte efter dem.« Åbenbaringen 14:9. Dette viser, at nogen er gået forud, som den tredje engel »fulgte efter«.

“Tag da det foregående vers: ‘Og en anden engel fulgte efter.’ Dette viser, at en engel også er gået forud for denne, hvilket, når denne følger efter, gør den til ‘en anden.’”

„Vend nu tilbage til det sjette vers: ‘Og jeg så en anden engel.’ Også dette bevidner, at en engel er gået forud, hvilket gør, at denne, idet han flyver midt på himlen, er ‘en anden’.“

Når vi følger tilbage længere i Åbenbarings Bog, finder vi ingen engel, undtagen den syvende basunengel, før vi kommer til det første vers i kapitel ti; og dér læser vi: »Og jeg så en anden vældig engel.« Dette udtryk bekræfter, som tidligere, at der før denne er en engel, hvilket, når denne træder frem, bevirker, at han omtales som »en anden«.

„Går vi endnu længere tilbage, finder vi ingen engle, undtagen den sjette og den femte basuns engle, før vi når til det sidste vers i kapitel otte; og dér når vi frem til det oprindelige, for vi læser: ‘Og jeg så og hørte en engel’ — ikke ‘en anden engel’, men, i første række, ‘en engel’.”

„Således er der, begyndende med Åbenbaringen 8:13, en ubrudt række af engle forbundet ved ordet »en anden«, hele vejen frem til den tredje engel i Åbenbaringen 14 med hans budskab. Således:“

»Jeg så, og jeg hørte en engel.« Åbenbaringen 8:13.

„Og jeg så en anden mægtig engel.“ Åbenbaringen 10:1.

»Og jeg så en anden engel.« Åbenbaringen 14:6.

»Og en anden engel fulgte efter.« Vers 8.

»Og den tredje engel fulgte efter dem.« Vers 9.

„Måske vil følgende enkle diagram være til hjælp til at tydeliggøre forbindelsen mellem den engel, der forkynder de tre veer i forbindelse med de sidste tre af de syv basuner, og den tredje engels budskab i Åbenbaringen 14:

„Den første basun Åbenbaringen 8,7“

„Den anden basun Åbenbaringen 8:8“

„Det tredje basun-stød Åbenbaringen 8,10“

„Den fjerde basun“ Åbenbaringen 8:12 „En engel“ — Ve, ve, ve. Åbenbaringen 8:13.

„Den femte basun“ Åbenbaringen 9,1–11 / Det første ve

„Den sjette basun Åbenbaringen 9:13 til 11:13 Andet ve ‘En anden vældig engel.’ Åbenbaringen 10:1“

„Den syvende basun Åbenbaringen 11,13–19 Det tredje ve Endnu en engel. Åbenbaringen 14,6“

»Derefter fulgte en anden.« Åbenbaringen 14,6

»Den tredje engel fulgte efter dem.« Åbenbaringen 14,9.

Betydningen af alt dette kan nu ses endnu tydeligere ved en betragtning af, hvad den tredje engels budskab i virkeligheden er i sig selv: Udtrykket »den tredje engel« henviser på sit eget

grundlag tydeligvis til den tredje i en række på tre engle. Som allerede antydnet findes denne række af tre engle, hver med et budskab, i Åbenbaringens fjortende kapitel, vers 6–12. Disse tre engles budskaber flyder sammen og kulminerer i det tredje, som ikke ophører med at lyde, før jordens høst er moden og gjort rede til Herrens komme for at høste den.

„Den tredje engels budskab selv, således som det forkyndes i den tredje engels ord, er som følger: ‘Og den tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, da skal han selv drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles øjne og for Lammets øjne. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ikke hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, som tager dets navns mærke. Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.’“

„Dette er den tredje engels budskab, sådan som det står, adskilt fra de to andre. Men i virkeligheden kan det ikke betragtes som adskilt; og det kan ikke fås til at stå for sig selv, som om det alene var et enkelt, særskilt budskab til verden; for de allerførste ord om det er: ‘Den tredje engel fulgte DEM.’ Således henvises vi ved selve budskabets første ord ikke blot til den ene, men til de to, som gik forud for det. Og det græske ord, der er oversat med ‘fulgte’, betyder ikke at følge adskilt, ej heller blot at følge, men ‘at følge med’, således som soldater følger deres anfører, eller tjenere deres herre; derfor: ‘at følge nogen i noget; at lade sig lede af en.’ Når det bruges om ting, betyder det at følge som et resultat; at følge ‘som en følge af noget, der var gået forud.’ Således følger den tredje engel, hvad personer angår, med de to, som er gået forud; og hans budskab følger, som en ting, som et resultat eller en følge af det, som er gået forud.

„Men også om den Anden er det skrevet: ‘Og en anden engel fulgte efter.’ Som med den Tredje Engel, der følger den Anden, således er det med den Anden Engel, der følger den Første. Og om den Første er det skrevet: ‘Og jeg så en anden engel flyve,’ osv. Dette er den første i denne række af tre. Endnu en følger ham; og den Tredje Engel følger med dem. Der er en rækkefølge i ordenen for deres fremtræden; men når de tre efter hinanden er fremtrådt, da går de videre sammen som én. Den Første lader sit budskab lyde; den Anden følger og slutter sig til den Første; den Tredje følger dem og slutter sig til dem; således at når de tre er forenede og går videre sammen i deres forenede kraft, danner de et mægtigt, trefoldigt budskab med høj røst. Det kræver dem alle for at gøre den Tredje Engels Budskab fuldstændigt; og den Tredje Engels Budskab kan ikke gives sandt uden, at alle gives.“

“Hvad er da det trefoldige budskab i dets enkelte dele?—Her er det første: ‘Og jeg så en anden engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, som bor på jorden, og for hver nation og stamme og tungemål og folk; og han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; for hans doms time er kommet; og tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og vandkilderne.’”

»Her er det andet: »Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin.««

“Og her er den tredje: ‘Og den tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, da skal også han drikke af Guds vredes vin, som er skænket ufortyndet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles øjne og for Lammets øjne. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, som tager dets navns mærke. Her er de helliges udholdenhed; her er de, som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.’”

Et blik på ordlyden i hvert af disse budskaber vil påvise den tanke i det græske ord »fulgte«, som betyder »at følge som en følge«. Det første bærer det evige evangelium for at prædike for hver skabning og kalder alle til at frygte Gud og give Ham ære og tilbede Ham; fordi hans doms time er kommet. Forkastelsen af dette budskab frembringer en tilstand, som, som følge af en sådan forkastelse, beskrives i den Anden Engels ord, som følger. Og på grund af forkastelsen af det Første Budskab, og på grund af følgerne af denne forkastelse, som forkyndt i det Andet, frembringes der som en yderligere følge en tilstand, som kræver, at den Tredje Engel skal følge dem og med høj røst forkynde sin frygtelige advarsel imod de forfærdelige onder, som er frembragt som den dobbelte følge af forkastelsen af det Første Budskab.

“At den Tredje Engels røst og gerning smelter sammen med den Førstes, fremgår klart af hans afsluttende ord: ‘Her er de, som holder Guds bud og Jesu tro;’ for dette er til stadighed formålet med forkyndelsen af det evige evangelium. Det er indholdet af at frygte Gud og give ham ære og af at tilbede ‘ham, som skabte himlen og jorden og havet og vandkilderne.’ At holde Guds bud og Jesu tro er det eneste, som vil sætte nogen sjæl i stand til at bestå i hans doms time, om hvilken den første engel erklærer, at den ‘er kommet.’”

„Umiddelbart efter den tredje engels afsluttende ord ‘hørtes en røst fra himmelen, som sagde til mig: Skriv: Salige er de døde, som herefter dør i Herren’“ — fra denne tid og fremover.

Åbenbaringen 14:13. Og umiddelbart derefter følger ordene: „Og jeg så, og se, en hvid sky, og på skyen sad en, som lignede Menneskesønnen, med en gylden krone på sit hoved og en skarp segl i sin hånd. Og en anden engel kom ud fra templet og råbte med høj røst til ham, som sad på skyen: Sving din segl og høst; thi tiden er kommet for dig til at høste, fordi jordens høst er moden. Og han, som sad på skyen, svingede sin segl over jorden; og jorden blev høstet.“

Åbenbaringen 14:14–16. Og „høsten er verdens ende.“ Matthæus 13:39.

„Atter: den tredje engel advarer især alle mennesker mod tilbedelsen af dyret og dets billede, hvad disse end måtte være; og af Åbenbaringen 19:11–21 ser vi, at dyret og dets billede er ‘levende’, når Herren kommer på himmelens skyer, og at ‘begge’ tilintetgøres ved glansen af hans komme.

Disse kendsgerninger viser, at den tredje engels budskab er et mægtigt, trefoldigt budskab med høj røst, som udgår til hver nation og stamme og tunge og folk, umiddelbart før Herrens andet komme; og som modner jordens høst og bereder et folk, som er gjort rede for Herren, ligesom Johannes Døbers budskab banede vej for Herrens første komme. Og således er det Guds sidste, afsluttende budskab til verden.

"Og nu, idet man således har en forståelse af, hvad den tredje engels budskab er i sig selv, kan forholdet mellem dette budskab og nutidens store nationer bedre erkendes ved en betragtning af tidspunktet for den tredje engels budskab." A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.